

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: I KJØGEBUGT

Citation: Drachmann, Holger: "I KJØGEBUGT", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 339. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann01-shoot-workid86066/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

Og Rylen saa' til med bedrøveligt Blik;
 Og Maagen kom svingende inde fra Klitten,
 Den vilde og syngte, men Stemmen slog Klik,
 Og Sangen gik over paa Midten.

Og Revlstryger, Villing og Kuller og Torsk
 Og Hafer og Røkker skød op fra Bunden,
 Og Flynderen vrikked sig fremad dorsk,
 Og Havtasken gæbed med Munden.

De vilde nok smage det fremmede Dyr,
 Som laa der og vakte dem Appetitten; —
 Saa bar vi forsigtigt den stakkels Fyr
 Fra Strandbredden højt op i Klitten.

Og grov ham en Grav i det flyvende Sand,
 Saa dyb som vor Skovl og vor Hakke formaa'de;
 Der laa nu fortøjet den fremmede Mand,
 Og vi — havde Øjnene vaade.

Vi tænkte saa smaat — ja jeg nægter det ej —
 Paa Livet kan ingen i Længden lide;
 Hvornaar man selv skal gaa samme Vej,
 Se det kan en Sømand ej vide!

Men hvad; — vil man tænke for meget paa sligt,
 Saa kunde man græde hver Time paa Dagen.
 Nej, Taaren af Øjet, og ud til sin Pligt:
 At glemme sin Død det er Sagen!

I KJØGEBUGT

1.

Vi lader Baaden skrive med sit Ror
 Et Navn, som løber ud i søre Bugter,
 Vi lader Stævnen lugge jævnt sig frem
 Mens Bougens Skumstænk Essingplanken fugter,
 Vi lader Modet som en vinget Fugl
 Fremskynde Farten forud med sin Vinken,
 Vi lader Frygten som en blytung Sky
 Tilbage mellem Revl og Krat paa Brinken.

Vidunderlige friske Morgenvæld,
 Som strømmer ud fra Himlens vide Suser,
 Mons Havets Grænser flygte for vort Syn
 Og Bølgens Sange om vort Øre bruser, —
 Du er en Daab, som Slægten trænger til,
 Før den kan blive Frygten kvit og Sorgen,
 Du er en Øjeblikkets Evighed
 Med Minder, evige, fra Danmarks Morgen.

Naar Middag kommer med den hede Sol
 Og stirrer paa os med sit Hvidgløds-Øje,
 Saa sløves Blikket, Hjertet lukkes til,
 Vi gisper i den tykke Klædestrøje,
 Og slænger os paa Dækket ned i Læ,
 Hvor Skyggen fra det hvide Sejldug spiller,
 Og gaber, nikker, dusses hen i Søvn
 Af Bølgens Smaakluk, Skivgatfløjens Triller.

Men endnu er det Morgen. Dagens Sol
 Bag Kimingbankens Værn sit Øje skjuler,
 Vort Syn er ikke skræmt, vort Øre klart
 Fornemmer Drøn fra Klintekystens Huler;
 Fra Stevns, fra Mandehovedhuggens Klint
 Tilbagekastes Drøn som af Kanoner.
 Nu, lad os bruge da vort skarpe Syn,
 Og lytte efter Kjøgebugtens Toner!

Det bruser, skumner fremad over Sæ,
 Som var det Fugle, baskende med Vingen,
 Som var det Dyr, hvem Dybets Sagn gav Liv,
 Havheste, snøftende med Skum for Bringen;
 Det skinner kridhvidt mellem Luft og Hav:
 Er Klintens Klipper flyttet ud i Vandet? —
 Nej, Klinten staar, men let som Fugl og Hest
 To stolte Flaader styre ind mod Landet.

De kaade Vindstød kysser Sejlets Barm,
 De elsker disse smidigtslanke Skønne,
 Som byder frem sig til et Favnetag
 Saa hedt som det en Elskers Hu kan lønne;
 Den nejer sig til Dans, den skønne Flok, —
 Saa falder der et Skud, og Legen ender;
 Den Dans, som føres op, er Krigens Dans,
 Og Flokken: Orlogsmænd, som viser Tænder!

Det buldrer, brager, tordner over Sø,
 Og Luftens Vindstød, sitrende og bange,
 Tilbageskræmmes fra sin Elskovsfærd
 Og flygter ræd for Flammens Striber lange;
 Kanonen brøler lydt sit: Varsko dér!
 De tunge Kugler flyve let som Boldte
 Og bringe Hiisen mellem Mand og Mand,
 Uønsende det Budskab, som de voldte.

Og Røgen vælter, spræder, samler sig;
 Som Sørgetæpper alvorstungt den hænger,
 Hvad eller rives over, deles ud
 Som Stridsstandarter, pjaltede, i Flænger;
 Igennem Røgen blinker Farver frem:
 Hvor Ven og Fjende er, fortæller Flaget,
 Fortæller hvordan *Juel* og *Horn* nu slaas,
 Fortæller Stridens Gang i Jufislaget. —

2.

Sagtelig vugger vor Dæksbaad sig frem,
 Rortappen knirker og hylér.
 Sej Du dernede bag Dækslugens Lem?
 Hører Du Bølgens Daktyler? —
 Nej, han har Øre for anden Musik,
 Der dundrer og dundrer derude, —
 Saa Du det Lag, som *Victoria* fik?
 Der røg *Svenska Leyonets* Klude!

Cesar han slaas for sit Liv som en Helt,
 Men „*Churprindsen*“ holder ham Stangen;
 Ser Du Signalflaget? nu blev der meldt,
 At *Cæsar* er slagen og fangen!
Mars bukker under for *Løvernes* Tand,
 „*Tre Løver*“ har Tænder, som svie;
Flygende Wargen maa flygte i Land,
 Et Hurra for „*Anna Sofie*“!

Draken er flængt og *Calmar* er brændt, —
 Det lyser med flammende Ringe;
 Det er *Saturnus*; han selv har sig tændt,
 Og snart vil i Stumper han springe. —

Tappert de holdt sig, og tappert de slog,
 Det maa i Sandhed dem lades;
 Dybet dog til sig med Vælde dem drog:
 Selv *Jupiter* vandred til Hades!

Røgen den sorte og Røgen den graa
 Vælter i Virvar sig sammen,
 Dunster og Dæmpe og Lynene slaa
 Parrede ud gennem Flammen.
 Mærk Dig i Midten det hedeste Punkt;
 Der vil bekendte Du finde!
 „*Christianus Quintus*“, han trækker saa tungt
 Vejret i Varmen derinde.

Luften er Lue og Blæsten er Brand,
 Søvandet sydende Bobler;
 Bringe mod Bringe og Mand imod Mand,
 Kæmpe til Kæmpe sig kobler.
 Ingen kan sige, hvem Sejren vil naa,
 Skyer paa Skyer sig højne;
 Hvem skal vel trække det korteste Straa,
 Hvem kaster de højeste Øjne? —

Røgen ta'er Flugten. Hvem flygter med den
 Over de skummende Bølger? —
 Klar dér ved Skødet! Hvad mener Du, Ven,
 Om vi de flygtende følger? —
 Flagrende ud for det flygtende Jag
 Stritter den blaaugle Stribe;
 Forrest er Fjenden og Sejren er bag: —
 Hurra, saa skal Luven vi knibe!

3.

Vor Baad er rap; hal Skødet an!
 Mod Østen Kurs er sat.
 Didude flammer op en Brand
 Imod den dybe Nat;
 Imod den dybe Nat et Skær
 Belyser Masteskovens Trær
 Og viser Flagets Toner;
 Du røde Dug! Saa er vi dér,
 Hvor Sejrens Genius troner.

Endnu en Kamp, den sidste Kamp;
 Og Fjendens Kraft er brudt.
 Det sidste Skuds brandrøde Damp
 Er Sejrens Festsalut;
 En Festsalut, en Sejrssang,
 Som toråner ud med myndig Klang
 Et lydeligt: Hold inde!
 Og sender saa sin Kompliment
 Den slagne, tapre Fjende.

Paa Linjeskibets høje Hyt,
 Hvor Admiralen staar,
 Der skingrer nu Trompeten lydt
 Og rundt Pokalen gaar;
 Man tømmer ud med tørstig Mund
 Hver Draabe til den blanke Bund,
 Og lytter saa til Talen:
 Den klinger fyndig, kort og sund
 Fra ham, fra Admiralen:

„ ... Ja, gæve Mænd! I mindes at
 I Gaar ved denne Tid,
 I Herrens lyse Sommernat,
 Vi stirred søvnløs did;
 Vor Hvile Fjenden fra os tog,
 Vor tavse Bøn til Herren drog,
 Om gunstig Gang i Legen.
 Nu: Herrens Haand for Flaaden slog,
 Og — Natten er vor egen!“ ...

Og Vinden rummer; Skødets Barm
 Staar hvæivet, fuld og rund;
 Og efter Kampens vilde Larm
 Er fulgt en Tavshedsstund;
 En Tavshedsstund; vor Mund er lukt,
 Vi følger Aftenbrisens Flugt
 Hen over Havets Vover,
 Hvor Bølgekorret luller smukt
 For Dødens Tang-Alkover.

De sank, — som Solen synker ned
 I Havets Moderfavn,
 Men Kjøgebugtens aabne Red
 Er døbt med deres Navn;

De efterlod et Navn, som vidt
 Skal spørges og skal nævnes tidt,
 Og farve Søsmænds Kinder
 Med Aften solens Kolorit,
 Med Glans af Stortids Minder.

FREGATTEN FREJA

Med Pres af Sejl for Dronningvind, „Vort Flag er Borgen for, at her
 Som kørtes den af Heste, Er ingen Kontrabande;
 En dansk Fregat ved Downs løb ind: Og den, som gaar vort Flag for nær,
 Den vilde Strædet gæste. Han faar en blodig Pande.“ —

Og Freja var Fregattens Navn; Og Skuddet gik, og Røgen fo'r,
 Det førte hun med Ære. Og Kuglen hørtes pibe;
 Og hun var gjort fra Spejl til Stavn Da blev der pebet „Klar“ om Bord
 Just som hun skulde være. I hvert af Britens Skibe.

Hun pyntet var fra Dæk til Fløj Og Lag mod Lag blev vekslet hvor
 Med lutter gode Klude, Kanoner kunde bære,
 Og førte med sig i Konvoi Og Freja talte stolte Ord
 En Flaade agter ude. For Flagets gamle Ære.

Og Chefen kigged ind mod Land Og Freja holdt ej op at slaa,
 Fra Skansens høje Trappe, Saa længe Evnen rækked;
 Og Chefen var en Hædersmand, Først da hun synkefærdig laa,
 Og han hed Peter Krabbe. Gik Flaget ned paa Dækket.

„Nu blier der Løjer, skal man se, Saa førtes hun som Vrag i Land
 Nu gør vist Britten Knuder; Med Huller gennem Kroppen,
 Jeg tæller en og to og tre Da hejste Fjenden højt paa Stand
 Opbraste Orlogsskuder.“ Det danske Flag i Toppen;

„Ja, der er hele seks saagar, Og svor en Ed, en britisk Ed
 Og alle viser Tænder; — Ved de latinske Guder:
 Nu, klar ved Skuddet, Gutter klar; „Vi glemmer ej, at „Freja“ stred
 Og vis, at vi dem kender.“ Mod seks af Englands Skuder.“